

Fællesbrev no. 18

Fra
Lisbeth & Steen Møllgaard Andersen
Moravian Church
P. O. Box 37, Sikonge,
Tabora Region, Tanzania

Sikonge, 22. maj 2008

Kære Venner !

"Morgen i maj når det grønnes" synger I på den nordlige halvkugle. Her fortsætter vi: "mens alting falmer her". Helt korrekt er det dog ikke; mine 2 meter høje julestjerner står stadig rødglødende og flotte. Men efter høst er det. Og i Sikonge har avlen ikke været dårlig. Det ses bl. andet på majspriserne, der faldt 2/3 over 2 måneder.

Dog ikke alle har høstet. Tiggersken, der kom i går, klagede over sult. Og da jeg var uforstående overfor den slags nød lige efter høst, fik jeg at vide, at hun slet ikke havde høstet. "Der står skrevet" citerede jeg, "den der ikke vil arbejde, skal heller ikke have føden". Hun spurgte, om hun så skulle lægge sig til at dø? Efter disse og lignende venskabelige ordvekslinger gik hun med en pose madvarer på hovedet. Jeg stod tilbage med mange nedbedte velsignelser.

Vi sidder sammen i kirken næsten hver søndag. Hun er handicappet og vansiret efter spedalskhed. Vi er her for bl.a. at hjælpe hende. Men ikke til dovenskab.

Mens vi er ved kvinder i kirken, skal I høre om en festlig gudstjeneste for en tid siden.

Vi havde til en forandring en præst i Kidugalo. Oftest må vi klare os med evangelisten.

Denne præst er stor, pompøs og ung. Går i øjeblikket på det genopstartede Diplomkursus på Lusangi Bibelskole. Han gjorde søndagens gudstjeneste festlig. Især den del der handlede om 3 kvinders genoptagelse i menigheden efter kirketugt. Nu er der mange missionærer, der stiller store spørgsmålstejn ved denne kirketugt, der uvægerlig kommer til at fremstå kønsdiscriminerende. Men jeg er ved at ændre syn på denne sag.

De tre synderinder blev kaldt frem efter prædiken og stod foran præsten med de små, der havde afsløret dem, på ryggen. De knælede, præsten holdt en tale, bød dem velkommen tilbage og rejste dem op. De vendte sig mod menigheden og fik de 3 traditionelle velkomstklap i Faderens Sønnens og Helligåndens navn! Så var de inde i fællesskabet igen.

Bagefter, udenfor kirken var stemningen nærmest pjanket. Der blev givet hånd og grinet i overmål, som man jo gør det. Der var frihed og glæde i luften.

Men hvor var de medskyldige, mændene? Ja dem var der ingen, der spurgte efter. Men husk nu lige, at dengang, de kom til

Jesus med en kvinde, der var grebet i hor, spurgte han heller ikke efter fyren. Som vi ved kvindefangerne må have set, for der står tydelig grebet i hor, og det kan man jo ikke bedrive alene. Fyren har nok kunnet løbe stærk. Men så gik han glip af syndsforladelsen. Og det samme her, kvinderne var frie og glade. Og en af dem var en genganger.

Mændene? Jeg kender dem ikke godt nok til at vide, om de skammer sig. Folk ved jo godt, hvem fædrene er. Som præstesønnen, der af kirkeældsterne blev kaldt ned i kirken og spurgt, om han var far til en kvindes søn. Han benægtede og gik fri, men det har gjort noget ved faderens præstens autoritet. Hvordan kan man tordne mod andre og ikke gribe ind over for ens egne. Det er trist. Han var en god præst.

Hverdag igen: Steen fortalte forleden om en patient, der var død i hospitalet. Bogstavelig talt for sine synders skyld. Han havde på det store kvægmærket solgt en ko, der ikke tilhørte ham. Det skulle han ikke have gjort. Folk blev rasende, og tævede løs i retfærdig harme. Politiet fik ham væk og på hospitalet. Men han havde fået for meget til at overleve.

I en landsby lidt herfra blev der stjålet majs og ris fra marken. Politiet har man ingen tiltro til, så hjemmemilitsen blev sat på sagen. Og da de først havde fundet en af tyvene, fik de med stokkemetoder ud af denne, hvem de medskyldige var. Det var resten af familien, der så fik flere slag, end Amnesti I nok vil tillade.

Steen kunne ikke forstå, at så mange børn ikke var i skole den dag. Han var på sit ugentlige spedalskhedsbesøg i landsbyen. Og fandt hurtigt ud af, at de mærkelige sygdomssymptomer, børnene fandt på til undskyldning for pjækkeriet kun dækkede over, at der skulle holdes rettergang og straffes i landsbyen. Det var mere spændende end skolegang. Steen skyndte sig væk. Man må jo håbe at disse afstraffelsesmetoder virker forebyggende.

Lad mig slutte med lidt trommesnak. Trommer laver nogle af de handicappede; jeg køber og sælger til enhver jeg kan prakke nogen på. Så jeg har et godt lager.

Men nu var der en, der manglede penge til sin datters skolegang og han havde en stor tromme, han ville sælge, fortalte han Steen. Jeg gik ned til hans hus. Tromme? Hvad for trommer? Hvem har sagt det? Tanzanianerne har en mærkelig egenskab. De lader altid, som om de ikke ved noget om noget først. Men vi kom da til sagen. Og det var rigtig, der var ingen trommer. Kun træskeletter i forskellige størrelser. Også en stor, men den havde hul i siden. Det var ikke noget problem, bedyrede manden. Den skulle bare beklædes. Kan man ikke se problemet, er det der ikke! Vi fik handlet og sat os på lave stole uden for det ydmyge hus. Konen kom til med en sæk majs på hovedet. Hun satte sig på den bare jord, med strakte ben og ryg. Det ser så let ud. Men prøv!

Vi sad og så ud over savannaen og snakkede. Manden er ikke, som jeg troede, muslim, men kristen, selv om han bor hos den muslimske svigerfamilie. At konen også er kristen, er nok en venlig løgn. Leonardo er sikkert kommet hertil som spedalskhedspatient og har så giftet sig ind i den spedalske muslimske familie. Hverken han eller konen eller de to sønner havde tegn på spedalskhed.

Vinden susede i det høje elefantgræs. De tørre brune majsplanter raslede, og så langt øjet rakte var savannaen ved at gå over i grønbrune farver. Ja, det falmer her syd for ækvator. Men efterår er det ikke i gængs forstand. Lige før vores hus spankulerer en stor marabustork over vejen. Køn er den ikke, ej heller resten af storfamilien. De bygger reder i naboens høje gamle træ. Og laver et svineri og en larm, men de store fugle har en vis underholdningsværdi. Og skulle efter sigende holde slangerne væk. Men de flyver ikke på træk til DK. med breve eller andre små ting, så med ordinær post får I de hjerteligste hilsener

Steen og Lisbeth

Dette brev er udsendt af Spedalskhedsmissionen, Skibroen 6, 2 – postboks 13, 6200 Aabenraa. Udsendelsen af Lisbeth & Steen Møllgaard Andersen er sket i samarbejde mellem Spedalskhedsmissionen og Brødremenighedens Danske Mission. Gaver til dette arbejde kan sendes til Spedalskhedsmissionens bankkonto reg.no. 4610 konto 3197904941 eller til BDMs bankkonto: 9743 - 4672 131928